

## Arrest

nr. 292 350 van 26 juli 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. DAMEN  
Elisabethlaan 122  
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2023 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ONZIA, die *loco* advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 maart 2022 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Beirut, Libanon een visumaanvraag in op grond van humanitaire overwegingen. Op 19 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoeksters visumaanvraag weigert, aan verzoekster ter kennis gebracht op 2 februari 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar:

Aangezien de 54 - jarige Syrische zich bij de Belgische 42 jarige Belgische broer D. (...) G. (...) (...)° OV (...) in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40 ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet Europese meerderjarige ifv Belgische meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt echter niet toegestaan van rechtswege ( in tegenstelling tot visa gezinshereniging) en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken , het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Betrokkene toont niet aan familiaal geïsoleerd te zijn, er werden geen vertaalde + gelegaliseerde documenten voorgelegd die een familiaal isolement kunnen bewijzen, er werd verkozen de documenten niet te vertalen/ legaliseren, waardoor het voor de Dienst Vreemdelingenzaken moeilijk is een beoordeling te maken van de familiale levensomstandigheden in het land van herkomst. Betrokkene is verder meerderjarig waardoor er van haar verwacht wordt om zelfstandig op eigen benen te kunnen staan. Betrokkene zou financieel afhankelijk van haar familie in België, er werden echter geen bewijzen van financiële steun voorgelegd. Betrokkene heeft de mogelijkheid vanuit België financieel gesteund te worden via internationale geldtransferoperatoren / tussenpersonen, hiervoor dient zij zich niet in België te vestigen. Het wordt niet opportuun geacht dat betrokkene het gezin van haar - 42 jarige broer in België komt vervoegen, de te vervoegen broer verblijft inmiddels al 20 jaar in België ( binnenkomst dd 2022 . in het bezit van een c -visum voor een kort verblijf) en verkreeg inmiddels de Belgische nationaliteit. Betrokkene kan geen beroep doen op het recht op verderzetting van het gezinsleven - er wordt gelet op haar leeftijd - van betrokkene verwacht zelfstandig te kunnen leven ondanks het feit dat de vader overleden zou zijn, de moeder, broers, zussen in België gevestigd zijn. De weigering van een humanitair visum schijnt niet in strijd te zijn met de bepalingen van Art 8 van het EVRM. De visumaanvraag van betrokkene bewijst onvoldoende dat betrokkene geen overige familie, kennissen, etc heeft in het land van herkomst. Tevens bevat de aanvraag onvoldoende bewijs van een prangende dringende humanitaire situatie, het dorp van betrokkene zou dd 08/2022 gebombardeerd geweest zijn, betrokkene zou zich echter in een ander dorp bevinden dat eveneens aan de Turkse grens zou liggen en waar het eveneens gevaarlijk zou zijn (Cfr aanvallen Turkije), betrokkene heeft echter de mogelijkheid om zich in een ander gebied /dorp te vestigen verder weg van de grens met Turkije, waar het minder gevaarlijk zou zijn. De algemene veiligheidssituatie die slecht zou zijn in Syrië , het feit dat aan Belgen zou opgeroepen zijn het land te verlaten, vormt onvoldoende bewijs dat betrokkene zich in een persoonlijk gevaar zou bevinden. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid tegenover de te vervoegen persoon in België zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden, gelet dat gezinshereniging tussen niet Europese meerderjarige zussen/ broers niet voorzien is in de Belgische vreemdelingenwet. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet allé voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van haar eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

*“Verwerende partij weigert om verzoekster een humanitair visum toe te kennen. De redenen die hiervoor worden aangehaald in de bestreden beslissing zijn echter om verschillende redenen problematisch.*

1 . Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat verzoekster zich bij haar 42-jarige Belgische broer, de heer D. (...) G. (...) (...)° OV (...) wenst te voegen. De heer G. (...) H. (...) betreft de neef van verzoekster en niet haar broer. Zulks werd ook duidelijk uiteengezet in de aanvraag van verzoekster. Hierover dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoekster geen visum gezinshereniging vroeg, maar wel een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Het opnemen van dergelijke volstrekt overbodige (standaard-)motivering (zie RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2. I . ) getuigt dan ook van weinig zorgvuldigheid van verwerende partij bij het beoordelen van verzoeksters aanvraag.

2. Voorts meent verwerende partij dat er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zouden zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen. Deze stelling wordt enerzijds gebaseerd op het feit dat verzoekster niet zou bewijzen familiaal geïsoleerd te zijn, en dat er geen vertaalde en gelegaliseerde documenten voorgelegd werden die een familiaal isolement kunnen bewijzen, anderzijds op het feit dat verzoekster meerderjarig is waardoor er van haar wordt verwacht dat zij op eigen benen kan staan en tot slot zou niet worden bewezen dat verzoekster financieel afhankelijk is van haar familie in België. Er werden wel degelijk bewijzen van financiële steun voorgelegd (stuk 7).

Opgemerkt dient te worden dat alle familieleden van verzoekster in België wonen — zij heeft geen familie meer in Syrië. Verzoekster voegde in dit kader ook reeds de nodige documenten (stuk 4).

Mochten er toch bepaalde twijfels zijn omtrent de gezinsband tussen verzoekster de in België aanwezige familieleden, had verwerende partij hen steeds kunnen uitnodigen om bijkomende verklaringen af te leggen, quod non.

3. Bovendien stelt verwerende partij dat verzoekster onvoldoende aantoonde dat zij zich in Syrië in persoonlijk gevaar zou bevinden. De algemene veiligheidssituatie in Syrië spreekt nochtans boekdelen. In het bijzonder dient te worden ingegaan op de situatie in concreto waar verzoekster zich in bevindt.

Dd. 9 augustus 2022 werden verschillende dorpen, waaronder de toenmalige woonplaats van van verzoekster (...), gebombardeerd door het Turkse leger. Het ging met name om de dorpen Maherkan, Quameshli, Malki en Shalloumijay. De raadsman van verzoekster richtte in dit kader verschillende schrijvens (stuk 6). Bijkomend spreken de veiligheidsrapporten van de COI in casu boekdelen

*Impact of violence on the civilian population*

1.6. 1. Tactics and weapons used

(a) General

According to Action on Armed Violence (AOAV)330, the extent of explosive violence in the country continued to fall in 2021. Syria, however, was the second-worst impacted country' worldwide for the second year in a row in this regard. From 2015 to 2019, Syria had been the worst impacted country. The data for 2021 showed a 33 % decrease in civilian casualties (from 3 013 in 2020 to 2 016 in 2021). Idlib and Aleppo remained the worst impacted regions. Compared to 2020, however, the number of casualties in both regions decreased. In Aleppo, the number fell from 1 287 civilian casualties from explosive weapons in 2020 to 714 in 2021, and in Idlib from 998 in 2020 to 671 in 2021. The perpetrators Q/ attacks frequently remained unknown, but according to AOAK the GoS's use of explosive weapons resulted in at least 659 civilian casualties. Russian explosive violence resulted in 132 civilian casualties and Turkey was responsible for at least 118 civilian casualties resulting from explosive violence. Please also see section I. 6.3 of this report for further information on civilian casualties.

According to Airwars in 2021, Russia and the GOS did not make a concerted effort to seize Idlib governorate. However, at least 22 and up to 280 civilians in total were allegedly killed by their air and artillery strikes, the majority in the Idlib region. 333 In 2021, Turkey did not launch major new offensives, and Airwars recorded 'a total of 26 locally alleged civilian harm incidents from Turkish-led actions in Syria, resulting in at least 29 civilian deaths'. 334 According to Airwars, the US-led Coalition against ISIL

continued to operate at a low level. In total, between 15 and 27 civilians were likely killed by US-led Coalition actions in 20 incidents throughout 2021.

Regarding allegations of civilian harm against Kurdish forces during 2021, Airwars noted that Kurdish forces reportedly killed between 40 and 63 civilians, including in a single event in Afrin on 19 November 2021, where up to 17 civilians were allegedly injured during shelling.

#### *(b) Weapons used*

In June 2022, the UNCOI released a report on attacks on civilians in Syria over the past ten years. The report mentions indiscriminate attacks on densely populated areas by GoS forces, including the use of unguided munitions and high explosive munitions with wide area effects over the past ten years. According to the UN Secretary General June 2022 report, covering April and May 2022, '[c]ivilians were killed and injured as a result of air strikes, ground-based strikes, attacks with various types of improvised explosive devices and gunfire'. Civilian objects were also affected by hostilities. 338 In its February 2022 report (covering July to December 2021) the UNCOI reported frequent attacks involving [EDS, the use of improvised rocket-assisted munitions and other unguided rocket artillery, which are known to be highly inaccurate. 340 In the first nine months of 2021 a total of IED incidents, killing 242 civilians and injuring 502 civilians, were recorded by the Office of the High Commissioner on Human Rights (OHCHR). The incidents included vehicle borne IEDs and explosive remnants of war (ERW). Most of the IED incidents were recorded in Turkish operation areas in Aleppo governorate, mainly occurring in residential areas and markets. The UNCOI also reported the use of artillery strikes and unguided munitions, including unguided Grad rockets, the use of precision-guided artillery shells, including the Krasnopol-type, and drone strikes.

According to AOAK in 2021, ground-launched weapons, mainly shelling, accounted for the most civilian harm (58 % of civilian casualties) of all weapon types. In 2021, the second-highest cause of civilian casualties were IEDs (26 % of civilian casualties). Air launched weapons, which had caused the highest proportion of civilian casualties between 2015 and 2020, were responsible for 11 % of the civilian casualties in 2021. Compared to 2020, this was 81 % less.

According to information provided by the International Network on Explosive Weapons (INEW) in its monthly published Explosive Weapons Monitor, ground-launched

weapons caused between 46.00 % and 77 % of the total civilian casualties between October 2021 and April 2022. Directly emplaced weapons (e.g. improvised explosive devices, landmines, roadside bombs, car bombs) caused between 11 % and 31.00 %, and air launched weapons (airstrikes, air-dropped bombs, air-launched missile) between 7 % and 38 % of civilian casualties in the same period.

In areas affected by intense hostilities, including Idlib, Homs, Hama, Aleppo, Raqqa, Deir ez-Zor, Hasaka, Damascus, Quneitra and Dar'a, explosive ordnance contamination is widespread.

About one in three communities was potentially contaminated by explosives. UNHCR notes that 805 people were killed and nearly 3,000 others injured by mines and explosive ordnance in Syria, in 2021. An estimated half the Syrian population lived in areas contaminated with explosive ordnance. In March 2022 the Carter Center published a report mapping unexploded ordnance in Syria between December 2012 and May 2021. According to the report, between 100,000 and 300,000 explosive munitions failed to detonate in this period, although the count is likely to be higher. In 2021, SNHR recorded the killing of 176 civilians as a result of landmine explosions. According to the organisation, the use of prohibited and indiscriminate munitions caused the maiming or death of civilians even years after they were originally deployed. 351 According to a joint report by the International Campaign to Ban Landmines (ICBL) and the Cluster Munition Coalition (CMC), Syria is the only country to have experienced continued use of cluster munitions since 2012, with at least one attack during the period of 1 August 2020 and 31 July 2021. 352 According to another report by the Carter Center, between January 2021 and March 2022, at least 248 incidents of civilians or other persons being killed by leftover landmines and other unexploded ordnances (UXO) were reported.

#### *c) Use of chemical weapons*

No information on the usage of chemical weapons within the reference period for this report could be found. The Investigation and Identification Team (IIT) of the Organisation for the Prohibition of Chemical Weapons (OPCW) concluded in April 2021 'that units of the Syrian Arab Air Force used chemical weapons in Saraqib on 4 February 2018'. 354 A January 2022 report of an OPCW fact-finding mission concluded that a 'chemical blister agent was used as a weapon' in Marea in September 2015, and in February 2022, another OPCW fact-finding mission concluded that an 'industrial chlorine cylinder

was used as a weapon ' in Kafr Zeita on 1 October 2016. In April 2021, certain rights and privileges of the GOS at the OPCW were suspended by state parties to the Chemical Weapons Convention. 357 According to Human Rights Watch, GoS forces had used chlorine and the nerve agent sarin over the course of the war, while ISIL militants had used sulphur mustard on several occasions.

*d) Attacks against civilian targets and population*

Concerning the siege on Dar'ia and other attacks in the Hader region, the UNCOI in its February 2022 report noted that tactics used by pro-GoS forces 'violated the right to access to food and health care, and freedom of movement, and may amount to collective punishment. The use of rocket munitions in densely populated areas 'may amount to the war crime of launching indiscriminate attacks resulting in death or injury to civilians, or damage to civilian objects, including medical facilities '. According to the UNCOI, witnesses and survivors claimed that 'attacks appeared to be aimed at harming civilians, increasing destruction and displacement and weakening chances for economic recovery or stability in opposition-held areas ' in the north-west of the country. 360 Idlib city and Ariha town faced indiscriminate attacks on densely populated civilian areas, resulting in fatalities and the damaging of many schools, residential and commercial buildings. According to the UNCOI, 'in neither case was there any indication of a military objective in the targeted urban areas '.

In July 2021, in Sarjah village, first responders were targeted with precision artillery strikes on a civilian home and in September 2021, in Mar'yan village a medical clinic was struck precisely by two munitions. The clinic was the last functional medical centre in the Jabal al-Zawiyah area and was severely damaged in the attack. Regarding northern Aleppo and the Ras al-Ayn and Tall Abyad regions, the UNCOI described strikes by pro-GoS forces or the SDF on populated areas and noted that these attacks and IED attacks may amount to the war crime of launching indiscriminate attacks resulting in death or injury of civilians. 1 According to the World Health Organization (WHO) Surveillance System for Attacks on Health Care (SSA), in the year 2021, 31 attacks on healthcare were reported country-wide, most being recorded in Dar'a, Deir Ez-Zor and Aleppo governorates. Between January and March 2022, WHO reported six attacks on healthcare facilities which led to three health care providers killed and one patient injured.

*Het staat dan ook vast dat verzoekster afkomstig is uit een gebied van veralgemeend geweld.*

*Artikel 3 EVRM voorziet: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling is één van de meest fundamentele waarborgen van een democratische maatschappij en verbiedt in absolute termen elke vorm van foltering, onmenselijke of vernederende behandeling ongeacht de omstandigheden en het gedrag van het slachtoffer. (vaststaande rechtspraak, Zie o.a. EHRM 21 januari 2011, M.S. S. t. België en Griekenland, 218.)*

*Volgens uw Raad kan een weigering van een visum aan een persoon die zich bevindt in een situatie waarin hij of zij een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaat, ook worden beschouwd als een ernstig nadeel dat mogelijk artikel 3 van het EVRM schendt (Zie o.a. RvV 22 december 2011, nr. 72.489; RvV 9 februari 2012, nr. 74.796; RvV 28 februari 2012, nr. 76.023; RvV 7 september 2012, nr. 87.147; RvV 22 februari 2013, nr. 97.74; RvV 29 augustus 2013, nr. 108.741; RvV 6 2014, nr. 132.877; RvV 18 maart 2015, nr. 141.227).*

*Rekening houdend met het bovenstaande is het volstrekt onredelijk en in strijd met bovenvermelde wetsbepalingen te verwachten dat verzoekster in Syrië zou blijven.*

*Verwerende partij gaat hier volledig aan voorbij in de bestreden beslissing.*

*Door dit totaal gebrek aan onderzoek en motivering meent verzoekster dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 EVRM schendt en tekort schiet in haar motiveringsplicht. Bovendien blijkt dat zij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt."*

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip

“afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met toepassing van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet, dat aan verzoekster geen humanitair visum kan worden afgegeven. Hij duidt zijn beslissing door te stellen dat verzoekster geen aanspraak kan maken op gezinshereniging conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet; zij niet aantoonbaar familiaal geïsoleerd te zijn in Syrië; ze geen vertaalde en gelegaliseerde documenten heeft voorgelegd die een familiaal isolement aantonen; ze meerderjarig is en van haar wordt verwacht dat ze zelfstandig op haar eigen benen kan staan; ze niet aantoonbaar financieel afhankelijk te zijn van haar familie in België en onvoldoende bewijs bijbrengt van een prangende, dringende humanitaire situatie.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verweerder heeft bij het beoordelen van de visumaanvraag toepassing gemaakt van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Artikel 13, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“§1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”*

Noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te bekomen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid, hetgeen door verzoekster ook wordt erkend. Het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

Dit brengt met zich mee dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na

te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Verder vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze voorbereidt. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoekster betwist niet dat zij niet in aanmerking komt voor de procedure gezinshereniging in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Ze bemerkt dat ze zelfs geen visum gezinshereniging heeft aangevraagd, doch wel een visumaanvraag heeft ingediend op basis van humanitaire gronden. Verzoekster stelt dan ook dat de motieven met betrekking tot artikel 10 van de vreemdelingenwet volstrekt overbodig zijn.

Uit de visumaanvraag, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster een visumaanvraag heeft ingediend voor "*humanitarian reasons/extended family reunification (article 9)*". In de begeleidende brief die haar raadsman aan verweerder heeft bezorgd, wordt gesteld dat verzoekster inderdaad een humanitair visum aanvraagt met toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet, doch wordt ook vermeld dat ze verschillende familieleden heeft die legaal in België verblijven. De brief stelt dat verzoekster in België terecht kan bij haar broers. Hoewel niet kan worden ontkend dat duidelijk is dat de visumaanvraag werd ingediend met toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet, kan verzoekster echter niet worden gevolgd waar ze stelt dat de motieven met betrekking tot gezinshereniging *in casu* volstrekt overbodig zouden zijn. Immers blijkt uit de visumaanvraag en de begeleidende communicatie dat het bestaan van een familiaal netwerk in België voor verzoekster wel degelijk een belangrijke beweegreden is om de visumaanvraag in te dienen. Het kan verweerder niet worden verweten in de bestreden beslissing te antwoorden op dit element, laat staan dat hiermee de zorgvuldigheidsplicht zou worden geschonden. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat waar verzoekster stelt dat, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, de heer D. G. niet haar broer maar wel haar neef is, dit enkele feit op zich nog niet tot de nietigheid van deze beslissing leidt. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze vergissing in hoofde van verweerder een zodanige impact zou hebben gehad op de besluitvorming dat haar wel een visum zou zijn toegekend. Aldus ziet de Raad niet in welk belang verzoekster bij deze kritiek heeft.

Verweerder heeft ter zake geoordeeld dat zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen personen in België, de afgifte van een humanitair visum een omzeiling van de procedure gezinshereniging zou inhouden. Derhalve moet verzoekster met concrete argumenten aantonen dat verweerder deze elementen niet deugdelijk heeft beoordeeld.

Verzoekster is het oneens met de beoordeling van verweerder. Wat betreft het familiaal isolement, stelt verzoekster dat al haar familieleden in België wonen en dat ze geen familie meer heeft in Syrië. Ze wijst op de bewijzen die ze daaromtrent heeft overgemaakt. Voorts is verzoekster van oordeel dat verweerder haar, bij twijfel, had moeten uitnodigen om bijkomende informatie over te maken.

De Raad stelt op basis van het administratief dossier en de bijgevoegde stukken vast dat verzoekster een hele reeks identiteitskaarten heeft overgemaakt van familieleden die in België verblijven. Echter dient te worden opgemerkt dat het feit dat verschillende van verzoeksters familieleden in België wonen, op zich nog niet uitsluit dat verzoekster nog andere familieleden heeft die wel in Syrië zijn gebleven. Uit de overgemaakte identiteitskaarten kan niet op sluitende wijze worden afgeleid dat verzoekster familiaal geïsoleerd is in Syrië. Het motief van de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoonde familiaal geïsoleerd te zijn aangezien ze onvoldoende bewijst dat ze geen overige familie of kennissen heeft in Syrië, komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Met een loutere verwijzing naar de overgemaakte stukken, slaagt verzoekster er niet in deze motivering te weerleggen. Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat, aangezien verzoekster uit eigen beweging een visumaanvraag heeft ingediend, de verantwoordelijkheid om alle nuttige stukken daaromtrent over te maken, bij haarzelf rust. Er kan van verweerder geenszins worden verwacht om op eigen initiatief een onderzoek te starten naar eventuele bijkomende informatie die niet door verzoekster bij haar aanvraag werd overgemaakt. Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar ze betoogt dat verweerder haar had moeten uitnodigen om bijkomende informatie over te maken.

Verder betoogt verzoekster dat zij, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, wel degelijk bewijzen van financiële steun heeft voorgelegd. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift twee afschriften van geldoverschrijvingen. Enerzijds wordt er via Western Union door de te vervoegen persoon D. G. geld overgemaakt aan een persoon genaamd 'A. M. I.'. Anderzijds heeft D. G. ook een som geld overgemaakt aan een persoon genaamd 'T. V.' via Moneytrans. Zoals verweerder in de bestreden beslissing motiveert, blijkt uit deze stukken niet dat verzoekster financiële steun heeft ontvangen van haar familie in België. Verzoekster staat op deze stukken immers niet aangeduid als ontvanger van de gelden. Ook hier slaagt verzoekster er niet in de motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verder gaat verzoekster in op de algemene veiligheidssituatie in Syrië. Ze benadrukt dat haar dorp op 9 augustus 2022 werd gebombardeerd. Verzoekster zegt afkomstig te zijn uit een gebied van veralgemeend geweld. Ze meent dat, indien ze in Syrië zou moeten blijven, ze zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM, moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, is ertoe gehouden zijn beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Het betoog van verzoekster blijft beperkt tot algemene rapporten omtrent de onveilige situatie in Syrië, zonder dat ze concreet op haar persoonlijke situatie van toepassing zijnde elementen aanbrengt. Verzoekster slaagt er met verwijzing naar de algemene rapporten niet in aan te tonen dat zij zich persoonlijk in een zeer precare verblijfstoestand bevindt. De Raad wijst erop dat uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat verzoekster in haar land van herkomst moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. Verzoekster moet aannemelijk maken dat ze een gegronde vrees heeft dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (cf. HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Het feit dat haar dorp werd gebombardeerd, toont op zich nog niet aan dat verzoekster persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Bovendien motiveert verweerder dat verzoekster de mogelijkheid heeft om zich in een ander dorp of gebied, waar het minder gevaarlijk is, te vestigen. Verzoekster spreekt dit niet tegen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van haar tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

*"Artikel 8 EVRM voorziet:*

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven. zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land. het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*Artikel 8 EVRM waarborgt aan elke persoon dat hij of zij een gezinsleven moet kunnen uitoefenen. Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is een familie of een gezin. Deze beoordeling is een feitenkwestie.*

*Indien uit de feiten blijkt dat er een gezinsleven bestaat, bestaat er onder artikel 8 EVRM een negatieve verplichting voor de Lidstaten om zich te onthouden van elke disproportionele inmenging. Ook bestaan*

*er positieve verplichtingen waarbij de overheid moet streven naar een evenwicht tussen alle belangen die aan de orde zijn, individueel en maatschappelijk. Bij de beoordeling van wanneer dit evenwicht bereikt is, beschikt de overheid over een zekere beoordelingsmarge. Deze beoordelingsmarge is echter niet onbegrensd. In bepaalde gevallen kan de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM inhouden dat iemand moet worden toegelaten tot het grondgebied.*

*Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat verwerende partij niet twijfelt aan de familieband tussen verzoekster en haar familieleden in België — niettegenstaande deze onjuist werden weergegeven in de bestreden beslissing.*

*Het is echter niet omdat artikel 10 van de Vreemdelingenwet in casu niet van toepassing is, dat de toepassing van het recht op gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM verhinderd wordt. Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland (zie bijvoorbeeld EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n o 2260/1 (), 10 juli 2014, 573-75); EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, no 52701/09, 552-54).*

*De rechtspraak van het EHRM bepaalt tevens dat de vraag naar het bestaan van een gezinsleven in eerste instantie een feitenkwestie is, het zijn dus in eerste instantie de feitelijk bestaande gezinsbanden die in acht moeten worden genomen.*

*In die zin bepaalt het UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek over gezinshereniging dat: « the strict interpretation of the family definition (...) is a cause for concern where it does not take into account the particular situation of refugee families including cases where nonbiological children, nieces and nephews have become part of the family as a consequence of persecution or forced displacement. » « Besides the notion of the nuclear family, UNHCR stresses that the element of dependency among family members, physical and financial, as well as psychological and emotional, should find its appropriate weight in the final determination:*

*Dependency may usually be assumed to exist when a person is under the age of 18 years, but continues if the individual (over the age of 18) in question remains within the family unit and retains economic, social and emotional bonds. Dependency should be recognized if a person is disabled and incapable of self-support, either permanently or for a period expected to be of long duration. Other members of the household may also be dependents, such as grandparents, single none brothers, sisters, aunt, uncles, cousins, nieces, nephews, grandchildren; as well as individuals who are not biologically related but are cared for within the family unit»*

*In artikel 10, lid 2 van de Richtlijn gezinshereniging wordt expliciet bepaald dat de lidstaten het toepassingsgebied mogen uitbreiden door gezinshereniging van niet in artikel 4 genoemde gezinsleden toe te staan indien deze ten laste komen van de vluchteling. De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge zo veel mogelijk door humanitaire motieven te laten leiden, aangezien artikel 10, lid 2, geen beperkingen stelt aan de mate van verwantschap van "niet in artikel 4 genoemde gezinsleden". Het begrip "afhankelijkheid" is de doorslaggevende factor.*

*Het Europees Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de status van "afhankelijk" of "ten laste komend" gezinslid voortvloeit uit de hoedanigheid van een feitelijke situatie.<sup>4</sup> Bij het onderzoeken van de persoonlijke omstandigheden van een indiener moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende factoren die in het specifieke geval van belang kunnen zijn, zoals de mate van economische of fysieke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen de gezinshereniger en het gezinslid.*

*De Europese Commissie stelt aldus vast dat : "Bijgevolg kan "afhankelijkheid" verschillen naar gelang de betrokken situatie en het specifieke gezinslid. Om vast te stellen of gezinsleden ten laste zijn, moet de lidstaat beoordelen of zij, gelet op hun financiële en sociale omstandigheden, behoefte hebben aan materiële steun voor om te voorzien in hun levensbehoeften in hun land van herkomst of het land waar ze vandaan kwamen bij de indiening van hun verzoek om gezinshereniging.*

*In casu is er zeker sprake van een sterk afhankelijke gezinsband tussen verzoekster en haar in België aanwezig zijnde familieleden.*

Verwerende partij voert echter geen enkel onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM. Zoals supra aangetoond heeft verzoekster wel degelijk aannemelijk gemaakt dat haar neef (in de beslissing verkeerdelijk benoemd als "haar broer") in België samen met zijn gezin, alsook de andere vernoemde familieleden (stuk 4) nog levende familieleden zijn die zij heeft en waar zij zich op veilige wijze bij zou kunnen vestigen. De sterk afhankelijke familieband blijkt duidelijk uit het dossier, waardoor verwerende partij deze in rekening had moeten brengen bij de beoordeling van de aanvraag, quod non.

Verwerende partij diende daarbovenop in rekening te brengen dat er in casu een onoverkomelijk obstakel bestaat om het gezinsleven uit te oefenen in het land van herkomst.

Hoewel dit volgens het EHRM een essentiële factor vormt in de beoordeling onder artikel 8 EVRM (zie EHRM, *Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland*, n o 504355/99, 539; EHRM, *Antwi e.a. t. Noorwegen*, no 26940/10, 88-89, 14 februari 2012; EHRM, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, no 2260/10, 10 juli 2014, 66; EHRM, *Mugenzi t. Frankrijk*, no 52701/09, 10 juli 2014, "4), werd dit element volledig genegeerd door verwerende partij.

Daarnaast kan men ook onmogelijk van verzoeksters neef of andere familieleden verwachten zich te hervestigen in Syrië. Zij hebben eindelijk rust gevonden in België en hebben hun leven hier uitgebouwd.

Ook de beoordeling van de aanwezigheid van familieleden in het land van herkomst is manifest foutief en vindt geen steun in het administratief dossier.

Hoewel er volgens verwerende partij onvoldoende bewijs voorligt van de (effectieve) financiële steun van verzoeksters zus, maakt verwerende partij een volledig foutieve inschatting van de afhankelijkheidsrelatie. Het begrip afhankelijkheid mag namelijk niet te strikt worden opgevat. In deze zin benadrukt de Europese Commissie uitdrukkelijk dat er sprake kan zijn van afhankelijkheid tussen broers die geen ouders meer hebben. Ook komt niet alleen financiële, maar ook emotionele afhankelijkheid in aanmerking. Uit het dossier blijkt duidelijk dat alle familieleden van verzoekster heden in België verblijven. Zij heeft geen andere familieleden. Ook dit element wordt door verwerende partij niet in aanmerking genomen.

Op al deze punten schat verwerende partij het gezinsleven van verzoekster en haar familie in België, alsook haar eigen verplichtingen onder artikel 8 EVRM, verkeerd in. Zij heeft ook op dit vlak de beslissing onzorgvuldig voorbereid en een totaal onredelijke positie ingenomen ten opzichte van de stukken in het administratief dossier. Daarom schendt verwerende partij artikel 8 EVRM, de haar opgelegde motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel."

#### 2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster beroept zich hoofdzakelijk op een gezinsleven met haar Belgische neef maar voert tevens aan dat ook haar broers in België wonen. De Raad bemerkt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin, zoals bijvoorbeeld de banden tussen zussen en broers of tussen neven en nichten, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven

in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster wordt geacht zelfstandig op haar eigen benen te kunnen staan. Ze toont niet aan dat ze financieel afhankelijk is van haar familie in België. Verweerder motiveert dat, zelfs indien verzoekster wel financieel gesteund zou worden door haar familie, deze financiële steun kan blijven plaatsvinden vanuit België. Daarnaast motiveert verweerder ook dat verzoeksters 'broer', in werkelijkheid haar neef, reeds twintig jaar in België woont. Verweerder komt tot de conclusie dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld.

De Raad sluit zich aan bij de conclusie van verweerder. Gelet op de specifieke elementen van de zaak, hoofdzakelijk het feit dat er geen bewijzen voorliggen van financiële steun en verzoekster reeds twintig jaar gescheiden leeft van haar neef, moet worden besloten dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat ze over een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM beschikt. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar ze stelt dat er een sterke afhankelijkheidsband bestaat met haar familieleden in België. Evenmin kan ze worden gevolgd waar ze betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 8 van het EVRM, nu uit de bestreden beslissing duidelijk het tegendeel blijkt.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 10 van Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), bemerkt de Raad dat deze richtlijn *in casu* niet van toepassing is. Enerzijds benadrukt verzoekster uitdrukkelijk dat ze geen visum gezinshereniging heeft aangevraagd. Anderzijds valt verzoeksters situatie, namelijk een derdelander die haar Belgische neef wil vervoegen, niet onder het toepassingsgebied van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Bijgevolg kan verzoekster evenmin verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, noch naar bronnen van de Europese Commissie.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN